

SVATÝ FRANTIŠEK Z ASSISI

4. října

Moderátor: Dnes bych chtěl mezi námi přivítat svatého Františka z Assisi.

(*Sv. František přichází.*)

Moderátor: Františku, vítej mezi námi. (*K posluchačům.*) Věděli byste, z jaké země František pochází? (*Prostor pro odpovědi – z Itálie.*)

Moderátor: Takže ty jsi, Františku, z Itálie, ale tvoje jméno není typické italské jméno, nebo ano?

František: Původně jsem se jmenoval Jan, italsky Giovanni, ale protože moje maminka byla Francouzka, všichni mi říkali malý Francouzek, a z toho pak vzniklo slovo František, italsky Francesco.

Moderátor: A co tatínek?

František: Tatínek byl obchodník s látkami ve městě Assisi. Když jsem byl malý, vedl mě k tomu, abych jednou po něm převzal obchod.

Moderátor: A převzal jsi ho?

František: Právě že ne. Když mi bylo asi 20 let, šel jsem do války, protože jsem se chtěl stát rytířem. Jenže jsem byl zajat a dlouho vězněn. Pak mě propustili, ale byl jsem úplně zničený a nemocný. Po svém uzdravení jsem začal obchodovat s látkami jako můj táta. Žil jsem si dobře. Peněz jsem měl dost a rád jsem pořádal různé oslavy pro přátele. Až do jednoho zvláštního okamžiku.

Moderátor: Co se stalo?

František: Jednou jsem šel kolem kostela sv. Damiána. Kostel byl hodně rozbitý. Najedou jako bych slyšel Ježíšův hlas: „*Obnov můj dům.*“ Tak jsem prodal všechny látky a peníze jsem dal knězi, který se o kostel staral.

Moderátor: A co na to řekli doma?

František: Strhla se hrozná mela. Otec se rozčílil. Chtěl mě vyhodit z domu. Vůbec nechápal, proč jsem daroval někomu tolik peněz. Ale ve mně pořád zněl ten Ježíšův hlas: „*Obnov můj dům.*“ Udělal jsem proto rázné rozhodnutí. Vrátil jsem otcí všechno, co mi dal, i šaty. Oblékl jsem si starý pytel a odešel jsem z domu sám.

Moderátor: To tě otec tak naštvál?

František: Neodešel jsem kvůli tomu, že by mě někdo naštvál, ale protože jsem chtěl žít tak chudě, jako žil Ježíš.

Moderátor: Co bylo dál?

František: Usadil jsem se u toho rozpadlého kostela a začal ho opravovat. Zpráva o tom, co jsem udělal, oběhla celé Assisi a okolí. Zajímavé bylo, že se ke mně začali přidávat další. Všechny nás spojovalo to, že chceme žít chudě jako Ježíš.

Moderátor: Byli jste si jisti, že si to Ježíš tak skutečně přeje?

František: Abychom si byli skutečně jisti, vypravili jsme se za papežem do Říma, abychom si od něj vyžádali souhlas k takovému životu a k založení nového řeholního řádu Menších bratří.

Moderátor: A papež souhlasil?

František: Ano, schválil nám pravidla a naši následovníci se pak rozšířili do mnoha zemí. Časem se jim začalo říkat podle mě – františkáni.

Moderátor: Františku, vím, že miluješ přírodu. Dokonce i ta zvířata, kterých se lidé bojí. Prý jsi zkrotil nějakého vlka. Jak to bylo?

František: Já jsem bratra vlka nezkontil. Spíše jsem mu domluvil a uzavřeli jsme dohodu.

Moderátor: S vlkem se dá uzavřít dohoda?

František: Ano. Bratr vlk je také Boží stvoření. Ten u města Gubbia napadal zvířata i lidi, protože měl hlad. Chtěl zaútočit i na mne, ale já jsem udělal znamení kříže a modlil jsem se. Ve jménu Božím jsem mu přikázal, aby už nikomu neublížoval. A on to dodržel. Obyvatele města jsem pak požádal, aby ho krmili. Nakonec si ho i oblíbili.

Moderátor: Co bys chtěl, Františku, vzkázat dětem a dospělým na závěr?
František: K tomu, aby člověk byl šťastný, nemusí mít hodně peněz. Hlavní je, aby měl hodně lásky: k Bohu, k druhým lidem, k sobě i k přírodě.
Moderátor: Děkujeme moc za povzbuzení.

*Původní scénář Moniky Lepkové z r. 2015 upravila Anna Půlkrábková
Diecézní katechetické centrum, 2026*